Я себе серед неба не бачу,
І в безмежжі немає мене.
Мою долю — сумну і незрячу —
Птах удачі, мабуть, обмине.

І розтану я в мареві часу,
Де змішались і вічність, і прах,
Бо туманиться синь передчасно
У моїх нелукавих очах.

І ніхто не подивиться знову
В їх густу й неокраю глибінь.
...Загубилася щастя підкова
Серед сумнівів і ворожінь.